

približuje, zamašijo si bučele same razpoke in manjše luknice, veče razpoke mora pa bučelar zamazati in žrela s preluknjenim kositarjem (plehom) zadelati, da miši v panj ne pridejo in ptiči (senice, brglezi i. dr.) bučelj pri žrelu zobati ne morejo.

Vsi panji naj se gotovo zapažijo in v lesenih premakljivih panjih naj se prostor, kolikor mogoče, zmanjša. Kadar mrzlo vreme nastane, stisnejo se bučele med satovje ter visijo druga nad drugo, tako, da se skupno ogrevajo. Bučele ne otrpnejo in ne spijo zimskega spanja, kakor sršeni, in vse druge žuželke, temveč so gibčne in potrebujejo hrano in primerno toploto. Kolikor bolj so v pokoju, toliko bolje se počutijo in manj medu potrebujejo in toliko dalje zamorejo blato brez škode zadržati. Vrata naj se tiho odpirajo in vsako delo v bučelnjaku naj se brez ropota opravi. Nasledki zimskega mraza in motenje pokoja so vedno nevarni.

Če je v panju premrzlo, ne morejo se bučele dalje za medom premakniti in tako navadno zmrznejo, in če se motijo v pokoju, se vselej nekaj bučel od družine loči, katere navadno vtrpnejo in tako panj oslabi, in marsikateri bučelar si pa v spomladi ne vé razjasniti, zakaj da je toliko mrtvih bučel, ali zakaj da so pri strdi pomrle.

Večkrat, ko se bučele vznemirjujejo, toliko več hrane povžijejo in marsikateri panj trpi lakoto, ali celo pogine zavoljo premnogelega nepokoja.

Če se pa to ne zgodi, ker je panj obilo s hrano previden, tedaj je pa nasledek, ki panj ravno tako lahko vniči, to, da bučele zaradi nepokoja preobilno hrane povžijejo, in tedaj blata ne morejo zadrževati toliko časa, ko bi ga lahko, kedar bi pokoj imele. Vsled tega se ena na drugo ponesnažijo, med in satovje, ter navadno vsled tega v spomladi griža nastane.

Po zimi je tudi spremenljivo vreme škodljivo in če panj prevrtajo, jih zvnaj mnogo otrpne in tako panj oslabi.

Žrela naj se z deskami zakrijejo, da tople solnčne žarke zadržujejo. Dobro je meseca februarja, če toplo vreme nastane, pred bučelnjakom sneg odmetati in par ur žrela odpreti, da se bučele osnažijo. F. P—k.

Maža za drevesa, da jih zajec ne ogloda!

Kdor noče sadnega drevja s slamo ali s trnjem v jesen obvezati, naj napravi tako-le: Kupi se za par krajcarjev oženka, kateri se skuha in k mešanici iz ila, kravjeka in človeškega blata prilije in premeša. Dobro je tudi krvi priliti, katera se potem skorje dobro drži, da potem omaž hitro ne odpade.

Če v jesen dolgo dežuje, mora se po zimi v vlažnem vremenu spet pomazati. Če tako storiš, ne bode ti zajec gotovo z nobenega dre-

vesa skorje objedel. Sama omaža iz ila, kravjeka in apna nič ne pomaga, ker hitro odpade in nič ne smrdi. F. P—k.

Sejmovi. Dne 1. oktobra v Kostrivnici. Dne 3. oktobra v Arvežu, na Dobrni, v Dolu, v Konjicah, pri sv. Heleni poleg Šmarja in v Mariboru. Dne 4. oktobra v Artičah, v Jurkloštru, pri sv. Lenartu v slov. gor., v Radgoni in v Žalcu. Dne 5. oktobra v Lučanah na Ptuju. Dne 6. oktobra na Bregu v Ptuju in v Pišecah. Dne 7. okt. v Radgoni.

Dopisi.

Od Male nedelje. (Nova maša.) Med narodnimi vesellicami na Slovenskem zavzema menda posebno na panonske strani Štajarja obhajanje nove maše koj prvo mesto. O tej slavnosti pišejo krepko in zvišeno nam nepozabljivi Slomšek v svojih „životopisih“. Dragi bralci „Slov. Gosp.“ tudi mi moremo ponosno reči: Zasijal nam je slavnostni dan 28. avg., ko so nam č. g. Al. Vojsk, od Zagrebčkega nadškofa posvečen, novo mašo peli. Kdo popiše veselje cele župnije, ko vidi svojega rojaka novo mašo služiti? Kdo občuti radost otroka pri altarju gledati, kojega so oni pred petindvajsetimi leti k sv. krstu prinesli. Kdo more izreči staršev Blaža in Ane prisrčne želje, spolnjene in iz novoposvečenih rok svojega lastnega sina prejeti presv. Reš. telo, zastavo večnega življenja! Gotovo ni lepšega obhajila, ne veselejšega shoda od nove sv. maše. Vsa okolica se je radovala, od dalje in z obližja se je sešla velika množina vernega ljudstva, da se lahko reče: Ako ravno podplate razdereš, nove maše ne zamudi. V lepi dolini Bočkovski, tik njihove rojstne hiše stala je obednica, kjer se je novomašniku več dni zaporedoma imenitna gostija služila; tu se je gotovo vse veselilo v Gospodu velike sreče, da je izmed njihove srede sin toliko častito službo nastopil ter hoče poslej med Bogom in ljudstvom stati in dušam v nebesa pomagati. V. Krajnc.

Iz Slatine. (Slabe krčme.) Vozil sem se z nekim Gradčanom. Ta ni vedel o Slatinskih gostilnicah nič dobrega povedati. Štirinajst dni je bil na Slatini in si je prebiral oštarije. Bil je pri treh Ogrizkih, na Streiterovem, pri Leitnerji, a nikjer ni mogel najti poštenega vina. To je pa vendar pokvarjenost, pravi, vinski kraj ne premore dobre kapljice. Je samo narejeno ali mešano vino, jesih pa spiritus. Ta mož ima prav. Toliko je krčem, da se skoraj ena druge tišči in vendar ne postrežejo z dobrim vinom. Če bi bili krčmarji pametni, imeli bi samo dobro vino; pa bi ne kazali tako kiselih obrazov, kakor jih zdaj ka-

žejo, ker ne marajo ljudje take kislice piti. — Drugi pogrešek v teh gostilnah je nemškutarija. Zavedni Slovenci in bližnji Hrvati bi dali marsikateremu krčmarju kaj skupiti, pa jih nemškutarstvo ostraši vstopiti. Eden n. pr. je dal na svojo novo hišo lepo slovensko ime čisto pokvarjeno napisati. Izgovarja se, da je to ime v starih bukvah tako napisano. To je vse res, ali stara moda se spremeni. Kakor ne nosijo žene zdaj več obroča ali „rafa“ v kijklah, pa ne rokavca na kozice, možki pa ne hlač na „fürteh“, tako se tudi slovenska imena post. Lešnik, Ogrizek, ne smejo drugače, kakor po slovensko pisati. Pred 25 leti se je seveda vse po nemškem kopitu pisalo, zdaj je pa tisti čas minol. Sicer pa so taki ljudje radi sovražniki slovenščine ter pri volitvah z Nemci potegnejo. Ti bodo gotovo tudi k nemški šoli potegnili. To pa je nepošteno in za nje tudi škodljivo. Škodljivo je pa za nje, ker pošten Slovenec ali Hrvat noče k njim v krčmo ali v prodajalnico hoditi. Zakaj tudi? Če tak človek Slovenca in njegov jezik zaničuje, ali bi ga še naj potem podpirali? Nič, naj le gre rakom žvižgat. Saj veste, Slatničani, kaj vam je poslanec ono nedeljo rekel? „Svoji k svojim“. Le tako si bote poštenje ohranili in poštenjake podpirali.

Iz Koroškega na Štaj. meji. (Družba sv. Cirila in Metoda, Slovenski državni poslanci. Zlata sv. meša.) Blagi „Slov. Gospodar“! Sprejmi nekaj vrst iz kmečke roke. Z veseljem prebiram „Sl. Gosp.“, kako že čedalje bolj narašča družba sv. Cirila in Metoda na Štajarskem in Kranjskem. Le to je žalostno, da pri nas na Koroškem še vse spi. Z veseljem smo pričakovali, in se je tudi govorilo, da jo bodo ustanovili v Šmihelju za Pliberško okolico. Ali žalibog je vse potihnilo in zaspalo. Možje, zdramite se, saj še gotovo dobite podpore od Tolstega vrha in Prevalj in še mislim, da tudi po drugod ne bodo zaspanci. Najpripravniji kraj bi bil v Šmihelju ali v Pliberku, to je kakor središče. Možje potrudite se! — Veseli nas in smo iz srea hvaležni drugim slovenskim poslancem, ker se toliko potrudijo za nas, zato pa mi ne smemo toliko rok skrižem držati, delajmo vsi za enega in eden za vse! Tako je rekel Kleinmayr v Svečah dne 21. avgusta ter nam je v živih podobah narisal naše žalostno stanje. To pa si bomo zljajšali, če bomo skupno delali, v tem bodo vedeli naši slovenski poslanci, da smo v resnici katoličani in Slovenci in tudi hočemo to ostati. Nekoliko se je jelo svitati pri nas na Koroškem. Želani sem videl dva kresa in slišal možnarje pokati, na čast sv. Cirilu in Metodu. Letos jih je pa bilo število čez 30 v Prevaljski okolici, se ve, da so tam večinoma delali za visokočastitega škofa, ker so prišli k Devici Mariji na Jezeru sv. birmo delit. Toda videl sem tudi na Tolstem

vrhu, kjer vem, da niso škofu veljali. Zdaj pa še nekaj o zlati sv. meši! Z veseljem se podamo dne 20. avgusta v Sveče z nekaterimi možmi, bilo je nas kakih 14 ali 15, da tam počastimo našega prvoboritelja č. g. Andreja Einspielerja zlatomešnika. Prav zelo se nam je dopadlo, ko smo stopili v Rožno dolino, videli smo že maje in slovenska bandera vihrati, to pa skoz pol-drugo uro hoda. V Svečah je bilo pa tako vse v banderih in povsodi slovenski napisi, kaj takega menda Koroška še ni videla. Daljno slovesnost pustim spretnejšim peresom. Le zahvalimo se gospodu zlatomešniku in vsem rodoljubnim gospodom, ki so nam k tej slovesnosti pripomogli. Bog ohrani še mnogo let prvoboritelja in zlatomešnika. Le to obžalujemo, kar se mu je zgodilo od nasprotne strani v noči 19. julija. Zato pa mi nasprotnim Celovčanom tudi nismo dali beliča, rajši smo jo mah-nili prej ta dan v Rožno dolino. Pa tudi tam smo nekaj naleteli, kar nam ni bilo všeč. Prenočili smo v neki gostilni, ki sliži pod Kaplco. V njej je bil oštir prav gostoljuben, tudi postrežba in račun pošten, imel je tudi veliko slovensko bandero obešeno, pa le to je škoda, da je bil mož popolnoma liberalnih misli. Hvalil je namreč g. poslanca Laxa, našega največjega nasprotnika, Mačnika kot govornika kmetijske zveze, pa saj ne more drugače biti. Mož je močno v dotiki z Bistrisko fužino, ima menda precejšen zaslužek s konji. To je pa tako znano, da so fužine in mesta nam Slovincem povsod nasproti. Mi pa smo možu še žive povedali, ter si jih bo še en čas spominjal. S—.

Od Male nedelje. (Naše društvo.) Tukajšnje „leposlovno-bralno društvo“ je imelo v nedeljo dne 11. septembra svoj občni shod, katerega so se blizu vsi udje udeležili. Po zdravju g. predsednika in poročilih gg. tajnika in denarničarja se zopet ednoglasno izvolijo v odbor gg. Božić, Cvahle, Štuhec, Mihalič in Krajnc. Po volitvi, izvoli občni zbor, na odborov predlog, našega rojaka prečastitega gospoda Davorina Trstenjaka radi njegovih neprecenljivih zaslug za naš narod itd. častnim udom našega društva, vsled tega se mu bo brž, ko bo možno, odposlala častna priznanica. Ko še je občni zbor izrekel hvalo vsem dobrotnikom, osobito gg. prof. Raiču v Ljubljani, Ant. Porekarju in Ant. Spindlerju na Ptujju itd., se je končalo zborovanje. Po končani društveni zadači šli smo skupaj v narodno gostilno gosp. Koroška, kjer nas je pričakovalo mnogo naroda. Brž po prvi napitnici, katera je veljala našemu bralnemu društvu in drugim posamnikom, začeli so se vršiti izvrstni in navdušeni slovenski govori, spodbudljive deklamacije in lepo slovensko petje. Da je pa naše leposlovno bralno društvo zamoglo svojo obletnico s tako narodno veselico pribavljati, smo v prvi vrsti

dolžni hvalo navzočim gg. abiturijentom, vsem dijakom, ter v obče vsem tistim gospodom, koji so nas s svojimi govori, deklamacijami in petjem, ter svojo vavzočnostjo počastili. Bodi toraj izrečena vsem tukaj očitna hvala! Tako se je toraj končala pozno v noč ta narodna veselica, katera nam bo gotovo dolgo časa v prijetnem spominu ostala.

—B—

Politični ogled.

Avstrijske dežele. Jesen se nam kaže že po vseh stranéh, tudi v tem, da se pričné delovanje važnih zborov. Sedaj je prvi drž. zbor na vrsti, snide se dne 11. oktobra na Dunaju. Kaj vse da dobi v delo, ni še znano, toliko pa je menda gotovo, da bode naučni minister od českih in menimo, da tudi od slov. poslancev slišal britkih. Tacih si je pač pošteno zaslužil. — Na Dunaju je te dni nek zdravniški zbor, pri njem so možje iz vseh avstrijskih dežel, hodi jim pa za to, kaj da se naj izgodi, da se odvrne nevarnost kacih kužnih bolezní. — Jurij Lienbacher, odločen, katolišk mož pa vse preveč Nemeč, hoče sedaj nemške konservativce dobiti na svojo stran. Ne vemo, če ima mož kaj upanja za to, toda kaj prida bi to ne bilo. — Župan zlate Prage, F. Vališ je umrl na naglem in mesto njega postal je dr. Fr. Šolc, staročeh, župan česke stolice. — V Gradcu so imeli une dni čudna gosta, dva indijanska princa, Shri Khenarji III. in njegov brat Kolooha sta tje prišla ter sta si ogledovala mesto. Ljudje so ju se ve, da čudeč se ogledovali. — Prav v onem mestu so dobili sedaj drugo novost — mesarja za osle. Meso prodaja po 26 kr. kilo. No kdo si ga bode kje kupoval! — Mil. knezoškof Krški, dr. J. Kahn, je v hudi zameri pri nemških liberalcih, to pa zato, ker ne mara iti z njimi. To mu je se ve da nemo-goče, dokler je katolišk škof, sicer se pa mil. gospod malo meni za njih — burke. — V Gospej Sveti na Koroškem imajo velik zvon, ki bode dne 4. oktobra star dve sto let, težek pa je 123 starih centov. — Letina je na Koroškem, kar se tiče ajde in krompirja, letos prav dobra. — Národna čitalnica v Ljubljani pripravlja se za praznovanje svoje 25letnice, dne 23. oktobra leta 1862 je stopila v življenje. — Pri Vipavi na Kranjskem so trgategv pričeli in hvalijo se, da bode njih vino izvrstno in ga še po vrhu veliko! — Med slov. ljudstvo po Goriskem se je vrinila slaba navada, da kolne po italijanski. Italijanske kletve pa so tako grde, kakor so pri nas madjarske. Tedaj proč z njimi! — Na Furlanskem preti ljudem lakota, ker je bila velika suša skorej celo leto. Ljudje bi jo najraje kam potegnili, toda ne vedó, kam. Bog se jih usmili! — V Trstu se je neka delalka umorila. To ondi sicer ni redko, ali

ona je to z navadnim „mihcem“ storila, nič manj, kakor desetkrat, si ga je rinila v prsi. — V Rojani pri Trstu učé se otroci v šoli raji nemščine, kakor pa laščine. No če jim je katere treba se učiti, bolja je še že nemščina. — Po vsej Istri se stavi sedaj hrv. ljudstvo na svoje noge ter se otrešava Lahov ali lahonov. To je prav. — V Pešti vršé se sedaj imenitna posvetovanja skupnih ministrov. — Raz kipa Deaka so uno noč ukradli prte, v katere so ga zavili, dokler bi ga — dne 29. septembra — svitli cesar ne odkril. Tatov še niso ujeli, pač pa so kip obili v deske. — Minister Tisza je imel volilen shod v Velikem Varadinu, toda kar je volilcem povedal, bile so sicer lepe, pa prazne besede.

Vunanje države. Čedalje bolj se vidi, da ne storé vlade ničesar, naj pride ubogo bolgarsko ljudstvo do mirú. Kakor kaže, nič ne stori nobena vlada niti za Koburžana niti zoper njega. — V Srbiji se vršé prihodnje dni volitve za skupščino, ta je ondi to, kar je pri nas drž. zbor. Rističeva stranka dobođe gotovo večino poslancev. — Turčija je v silnih stiskah, ker ji bode 300.000 turških funtov denarja za nove puške, nima pa jih od kod vzeti. Sultan sam je odločil 90.000 funtov iz svojega premoženja za puške, toda kdo mu da še ostalih 210.000 funtov? — Rusija išče istotako denarja na posodo, sedaj v Parizu. To pa Nemčiji, to je, njenim bankirjem ni prav. Tem bi bilo ljubše, ko bi ji ne dal nihče denarja ali če že kdo hoče, njim samim bi naj ves dobiček padel v žep. Ti nesrečna Rusija, ti! — Nemški cesar je soper okreval, a njegov sin, princ Friderik Viljem, še ni dobil pravega glasú. — Med Nemčijo in Francijo je nov krik in vik. Nemški vojaki so na francoski meji obstrelili več franc. častnikov na lovu. Sedaj se izgovarjajo, da so jih imeli za lovske tatove, toda kaj skrbi Nemeč tak tat na francoskih tleh? No ta hrup, upamo, še že potihne, da ne bo vojske. — Angleška kraljica, Viktorija, posreduje med Italijo in Abisinijo. Le ti ste si navskriž zavoljo Masave pri Rudečem morju. Ako je stvar že pri tem, potlej že ne bode med njima vojske. — Francosko ministerstvo prizadeva si izmanjšati stroške, kakor pravi, bode jih, drugo leto za 220 milij. frankov manj. — Italija ima slej, kakor prej svojo kolero pa tudi svoje rogovileže. V Rimu so uno noč 8 petard vrgli proti vatikanu, v katerem so sv. Oče, na srečo pa so se razletele brez vsake škode. Dne 20. septembra je bilo 17 let, odkar so Garibaldijeve čete bile udrle v Rim. Nekak spomin na to so tedaj bile imele biti une petarde. — Grški kralj biva sedaj pri svoji zlahti na Danskem, doma pa ima ta čas ministerstvo vso oblast v rokah. Tako terja grška ustava. — Pri Smirni v Mali Aziji so roparji ujeli neko angleško go